

Publicerad 2016-07-31 22:03 av VampyrÄngel

Lyckades både komma ihåg och skriva ner ett stort fragment av en dröm.

En mardröm med lyckligt slut

Vart är jag? Eller kanske, NÄR är jag?

Runt bordet sitter vänner och bekanta som jag tydligen umgås med. De pratar om saker jag inte förstår.

Varför är det ledsamt att Marie är gravid? Jag lyssnar en stund. Bilder av tvinnade lakan och en kollegas ansikte flashar förbi på näthinnan. Jag ryser till.

Jaha, hennes man lever inte. När hände det? Var de ens gifta? Jag minns inget av det jag förväntas veta. Sara tittar på mig med en förvirrad och något irriterad blick.

- "Men vad är det med dig?!"

- "jJag vet inte, jag minns ingenting."

Paniken växer lavinartat i bröstkorgen på mig.

- "Jag. Måste. Träffa. Michael. Nu. Sa jag om han var hemma, när jag kom förut?"

- "Hemma?" fnös Sara. "Ja, hemma hos SIG kanske. Ni har ju inte pratat med varandra på minst ett halvår!"

Jag vet inte om någon tappade ett glas någonstans, eller om jag hör ljudet av mitt eget hjärta krossas.

- "Va, nej, vad säger du..." Jag kan knappt andas, än mindre få fram ord som går att förstå. Varför skulle jag inte ha pratat med min andra halva, min trygghet och kärlek på ett halvt år!?

- "Men hallå." En brunett jag inte vet om jag ens känner uttalar sig plötsligt. "Ni bröt ju för flera år sen. Och inte slutade det särskilt bra heller, om jag minns rätt."

Vem är hon och varför tänder hon eld på min panik?

- "Skulle inte hans jobb ha någon afterwork-plus-respektive, i restaurangen här bredvid vår?" säger plötsligt Marie.

- "Jo, jag tyckte att jag såg något om det på Facebook." fyller Sara i. "John är ju vän med en av hans arbetskamrater, ni vet..."

Men jag har redan slutat lyssna. Med fumliga fingrar lägger jag ner mobilen, som verkar var min, i den lilla randiga handväskan - som också verkar tillhöra mig. Jag mumlar något ohörbart om att betala tillbaka sen, och sveper de två sista klunkarna vitt vin ur det glas som står framför mig, innan jag snubblar iväg. Måste. Hitta. Michael. En fast punkt, något som kommer stämma i all den här galenskapen som alla tydligen finner helt normal.

- "Akta så inte Jenna får syn på dig bara!" ropar brunetten efter mig. Jag stannar upp mitt i ett steg. Jenna?

- "Du vet, blond, blåögd, en storlek för små jeans? Också känd som The Bitch, eller Michaels fru?"

Jag känner plötsligt att jag vill kräkas. De sista orden hör jag i slow motion. Michaels. Fru. Michaels fru.

Min Michael. Jag börjar springa igen. En sekund i friska luften, sen in på nästa restaurang. Hjärtat bankar så hårt att det känns som att bröstkorgen ska explodera. Mina ögon skannar rummet.

Där. Det finns ingens rörelsemönster jag kan bättre. Inget leende kan lysa upp ett hel liv, som hans kan. Han

står där, skrattar åt någons skämt, skämtar tillbaka. Alla skrattar. Han är så kvick, min man. Eller vänta nu. Jag kommer av mig. Skannar rummet igen. Jennas man, var han visst nu. Vem nu det kunde vara. En blond härman, alldeles för tajta jeans. Vid baren står en tjej, som får ofrivilliga minnesfragment att susa genom hjärnan. Hon får inte se mig. Måste prata med Michael, själv, ensam.

Jag tränger mig fram bland kostymnissar, parfymmoln och konstigt placerade stolar. Precis när jag kommer fram, blir jag knuffad och ramlar rakt in i mannen i mitt liv.

-"Oj, hur gick... Klara?" Han verkar helt komma av sig när han ser mitt tårögda, fortfarande något panikslagna, ansikte. "Vad gör du här?" säger han medan han ser sig omkring efter hon som mina vänner kallat The Bitch. De där ögonen. En blick som river alla murar och ser igenom allt mörker.

Jag vet inte vad jag ska säga. Jag står bara och hyperventilerar och väntar på att allt ska falla på plats. Att HAN ska göra så att allt faller på plats, som han alltid gör, som bara han kan.

-"Kom." säger han, och drar iväg min förstelnade, panikfyllda kropp bort mot toaletterna. "Innan hon ser dig."

Han schasar ut en gubbe, som står och tvättar händerna i all evinnerlig tid, och låser dörren. Plötsligt är det bara vi. Och fyra toabås plus sex handfat. Jag kan inte få fram ett ord, utan kastar mig bara på honom och insuper hans doft, varpå han instinktivt kramar mig. Hela mig. Jag börjar hulka.

- "Jag minns i-hi-nget, du-hu, jag, ho-on, ve-hem...år?"

Han säger något årtal som låter fel, och allt känns bara som en mardröm. Bara att jag inte minns när eller var jag somnade. Så jag gör det enda jag kommer på.

När våra läppar möts och hans hand är om min nacke så finns inget annat, precis så som det alltid har varit. Ser du, säger Förnekelsen i min hjärna, allt är som vanligt. Allt måste vara som vanligt.

-"Vänta, stopp, vad gör vi..." börjar han, men blir avbruten.

-"Hallå!?" En gäll röst, som utan tvekan hör ihop med det blonda håret, skär genom luften. "Folk säger att du är med KLARA där inne!?" fortsätter hon medan hennes bankande eskalerar.

-"Jag vet ingenting." viskar jag. "Jag vet inte vad som hänt, vilket år det är, eller hur jag någonsin kunde få för mig att släppa taget om dig. Jag minns inte vad som hände igår, än mindre för ett halvår sen, och jag har ingen aning om varför mitt medvetande återupptogs idag vid ett restaurangbord bland vänner jag knappt kände igen. Det enda jag vet är att jag älskar dig. Jag älskar dig här och jag älskar dig nu - och inget kommer någonsin kännas rätt utan dig. Snälla, följ med mig."

-"Det här är ju helt galet. Men jag älskar dig. Har alltid gjort. Nu går vi hem, och löser det här."

Han sa det med sådan självklarhet. Att allt skulle lösa sig. Jag tror honom direkt. Precis som alltid. Han tar mig i handen. och med den andra får han tyst på det öronbedövande bankandet, med tillhörande skrik, när han låser upp dörren och trycker ner handtaget.

Jag ser inte ens det blonda hårburret eller det ursinniga ansiktet det hör till. Jag ser bara min älskade

underbara som håller min hand, och leder mig genom galenskapen mot något bättre. Ingen panik. Djupa andetag.

Nu löser sig allt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren VampyrÄngel med Poeter.se id #23065 innehar upphovsrätten